

תודה

אני רוצה להודות לאחת והיחידה
שלאורך כל התקופה הקשה תמיד הייתה שם בשבילי,
שהייתה פנויה רק אליי בכל שעה,
חיכתה שקטה, לא מתלוננת,
ומוכנה לקבל את חום גופי ללא התראה מוקדמת.
אני מודה לך על כל מה שאת עושה למעני,
רק חבל שאינך יכולה להוליד את ילדי.

תודה לך,
כורסתי הנוחה.

ומרשים. מהדלת הצדדית יצאה מעלית מיוחדת ועליה אישה על כיסא גלגלים. המעלית נגעה בעדינות באספלט החניון וכיסא הגלגלים נע קדימה. הסתכלתי על האישה, שרק היד שלה לא נפגעה, ומאפשרת לה להנחות את המוט המכוון של הכיסא. היא חלפה בנסיעה על פניי, כמו אומרת: "אתה חושב ששמונה שעות של כימותרפיה זה הכי לא כיף בעולם? גם שמונה השעות האלה נגמרות, אני ככה כל הזמן, ללא הפסקה. אתה צריך לומר תודה על החיים שלך."

באותו יום הבנתי שלכל אחד הקושי שלו, כל אדם ומדד האושר שלו. בעצם, כל אחד מקבל ניסיון, איזושהו שיעור.

אני חושב שצריך לעבוד עם האתגר, להיות חלק ממנו ולא להתנגד לו. כמו מערבולת - לתת לה לחלוף, ואסור להילחם בה כי אתה תפסיד. אותה אישה גיבורה עודדה אותי ונתנה לי כוחות רק מלהסתכל עליה, והבנתי שאסור לי לוותר לעצמי. שצריך לעשות את המקסימום. מותר להרגיש עצוב ומתוסכל, הכול במידה.

נחיתה קשה

"בשביל להיות חולה צריך להיות בריא"
(בת שבע חרד ז"ל)

הייתי צריך לגשת לרופאה.

הגעתי לבניין הגבוה והחניתי את המכונית בחנייה המיועדת לנכים, משום שלא מצאתי מקום חנייה רגיל והגוף שלי היה חלש. הוצאתי את תו הנכה ושמתי על החלון, נכנסתי למעלית ולחצתי על הקומה השביעית, בה נמצאים המרפאה ותאגיד המים. המעלית החלה לטפס ונעצרה בקומה השנייה, קומתם של כמה משרדי עירייה אחרים. הדלת נפתחה וגבר מזיע כבן חמישים נכנס בדריכות, נראה שעברה עליו חוויה לא נעימה.

המעלית המשיכה לטפס ולפתע אמר האיש בקול: "זה המקום הכי מגעיל בעולם."

כולם הסתכלו עליו, אך היה ברור שהם עסוקים בענייניהם וחושבים: 'עוד שנייה אנחנו בחוץ, למי יש כוח לדבר?' ופתאום, אני לא בטוח מאיפה זה בא, אולי מהרצון לעודד אותי, אמרתי: "אתה חושב שזה המקום הכי לא כיף בעולם? להיות בבית חולים, מחובר לכימותרפיה, שמונה שעות ברציפות - זה המקום הכי לא כיף בעולם. אתה צריך לומר תודה על החיים שלך."

הוא לא הבין מאיפה נחתי עליו. ברגע שהדלת נפתחה הוא יצא מהמעלית בבהלה, נתקל בה, מלמל ואמר: "תהיה בריא, הגזמת עם ההשוואה."

כשסיימתי את הטיפול אצל הרופאה ירדתי לחנייה. התקרבת ליעבר המכונית שלי והבחנתי, בצמוד לו, ברכב מסחרי גדול

”השמחה תחיה, העולם לפניך”

שמת לי לב, כשהייתי בבדיקות ובטיפולים ודיברתי עם מטופלים אחרים, שסיפרו לי מה שהם עוברים וכיצד הם מרגישים, שאני לא לבד. במיוחד כשמעתי סיפורי הצלחה של אנשים שחלו והבריאו, זה הכי מעודד ונותן כוח להמשיך. לא כל אחד מדבר על זה ובטח שלא כותב או מפרסם את הנושא. אימא ואבא שלי, שניהם, חלו בסרטן כשהייתי בגיל ההתבגרות. הם לא דיברו יותר מדי ולא שיתפו אותנו ברגשות שלהם, וכשחליתי בעצמי לא ידעתי מה הולך להיות. רק זכרתי שבתקופת מחלתם של הוריי הצחקתי ועודדתי אותם כל הזמן.

הדברים שכתבתי כל כך אישיים. כל סיפור נחצב מהלב. יחד עם זאת, החלטתי שאני מוכרח להוציא אותם לאור - מפני שאם משפחה אחת תרגיש, בזכות הספר הזה, שיש תקווה וסיבה להמשיך בחיים ולא להישבר - אני אהיה הכי מרוצה בעולם, ואדע שלא כתבתי את הספר הזה לחינם. “וכל המקיים נפש אחת, מעלים עליו כאילו קיים עולם מלא” (מסכת סנהדרין, ד, ה).

קו דק מבדיל בין כאב לצחוק, לעתים בטרגדיה יש קצת קומדיה. ההומור והשמחה הם מתנה נפלאה שכדאי לדעת להשתמש בה, קצת מן השמחה יכולה לעשות פלאים, להשקיט את העצבות ולרומם את הנפש בשעת משבר. נכון, לא כל הזמן ניתן לשמוח, אך צריך להיות כמו עץ בסופה חזקה, ניתן להתכופף אך לא להישבר, חשוב לדעת לחזור לעצמנו.

תיהנו,
נריה.

עצה טובה

בכל העולם, אנשים שונים ומומחים רבים שחוו משבר או התעניינו כיצד ניתן להשיג אושר גם בשעת משבר, בחנו אילו כלים נדרשים לנו כדי להגיע לכך, ומציעים עצות כיצד ניתן להתגבר על הקושי. משלל העצות, ראיתי אחת שהלהיבה אותי במיוחד: “תחיה כאילו זה היום האחרון שלך”.

‘אני חייב לנסות את זה!’ אמרתי לעצמי, ‘הרי זה יביא לי את האושר ואתגבר על הקושי!’

קמתי בבוקר, התחלתי לחשוב מה אני הולך לעשות וסיפרתי לאשתי, אסנת, את התוכניות שלי: “אני הולך לרכוש קבוצת כדורגל קטנה, לקנות בגדים יוקרתיים, להזמין את כולם למשתה כמו אחשוורוש, ללכת לסוכנות רכב של מרצדס ולרכוש את המכונית עם הגג הנפתח, כל קבצן בצומת יקבל חבילה של שטרות, לזרוק חפצים שאף פעם אין לי אומץ להיפטר מהם, ועוד כל מיני רעיונות שונים ומשונים, “אנחנו צריכים רק לעבור לפני כן בבנק כדי שיתנו לנו הלוואה.” אשתי הסתכלה עליי, והמבט שלה הספיק לי כדי להבין שזאת באמת הולכת להיות השעה האחרונה שלי ביומי האחרון.

יש לי עצה טובה אחת לתת לך, קורא יקר: לא כל עצה כדאי לנסות.

יש כרטיס מועדון?

בתקופה שבין הטיפולים החליטה רעייתי שהגיע הזמן להחליף את פינת האוכל, ואני, כמו גבר טיפוס, שלא ממש מצאתי בזה עניין באופן כללי, עכשיו גם כוח פיזי לא היה לי. גייסתי את כוחותי כדי להפגין, בעיקר לעצמי, שגרה ועסקים כרגיל - ומוכן שגם בפני הבנות הקטנות. אסנת לקחה אותנו לחנות רהיטים, ואני תהיתי כמה זמן נהיה פה עד שהיא תחליט, וכמה פעמים היא תשאל אותי "מה דעתך? זה מתאים ויפה לבית?" נכנסנו לחנות, וכעבור עשר דקות שמעתי אותה קוראת: "בוא תראה מה מצאתי!"

לא היה לי כוח בגוף וקיוויתי שזהו, היא מצאה מה שביקשה ואנחנו נוכל ללכת, ומצד שני ידעתי שייקח זמן עד שהיא תחליט באופן סופי. התקרבותי במהירות וראיתי סט נחמד מאוד של שולחן וכיסאות. אסנת ואני מסתכלים על פינת האוכל החביבה, ובקול מתלהב היא אומרת: "נו, מה אתה אומר? מתאים לבית?" ואני חושב מה להגיד, ומחשב כמה כוח עוד נשאר לי להמשיך ולהסתובב בחנות.

"את אוהבת?" שאלתי, והיא ענתה שכן. הסתכלתי על התווית, המחיר היה ממש טוב. התלהבתי. לא האמנתי שהצלחנו למצוא משהו בכזאת מהירות.

המוכר שהגיע אמר: "זאת פינת האוכל היחידה, ומה שאתם רואים זה מה שאתם לוקחים. אין עוד במחסן." הסתכלנו מקרוב, על השולחן היו כמה שריטות וקילוף קטן. "אין מצב להוריד קצת במחיר? הרי זה מתצוגה, אחרי הכול," שאלנו, והוא השיב שאי אפשר.

אחת הבנות הייתה צריכה ללכת לשירותים, אסנת לקחה אותה במהירות ואני נשארתי לבד עם המוכר. "רק שנייה," הוא אמר, "אלך להביא את תעודת המשלוח."

"אתה בטוח שאין מצב להוריד במחיר?" שאלתי שוב. "יש לך כרטיס מועדון?" הוא שאל, ורפרוף מהיר על כל כרטיסי המועדון שיש לנו בארנקים העלה את התשובה שלרשת הזאת אין לנו כרטיס חבר. תודה, מרפי. "לא, אין לנו," עניתי, והמוכר עשה פרצוף עוד יותר קשוח. הבנתי שיותר לא אשאל לגבי המחיר ושאלו מה לעשות, לפעמים מצליחים יותר ולפעמים פחות. המוכר הלך להביא את תעודת המשלוח, חזר לאחר כמה דקות והסביר לי שאני צריך לשלם ולקחת עכשיו את פינת האוכל. עכשיו! איך אני יכול?! המכוננית מלאה ואין לנו מקום. "אין לי מקום," אמרתי, "איך עוד אפשר לקחת את הדברים?" "אין מה לעשות," ענה המוכר בכעס, "אתם חייבים לקחת את זה היום, זה הדיל!"

עצרתי לרגע וחשבתי - עד שאסנת סוף-סוף מצאה משהו שהיא אוהבת, אני לא מוכן שהיא לא תיהנה ממנו מפני שאין מקום במכוננית והמוכר קשוח. "מחר, על הבוקר, אבוא עם עוד מישהו וניקח את פינת האוכל," עניתי בתקיפות. המוכר הסתכל עליי בהפתעה ואמר: "איך תצליח בבוקר? מה, אתה לא עובד?"

ואז, בלי לחשוב, שמעתי את עצמי אומר: "יש לי סרטי. העבודה שלי היא לנצח אותך, ומחר אקח יום חופש!" המוכר נרתע ונעלם, ואחרי שתי דקות חזר ואמר: "סליחה, תבוא מחר או ביום אחר, מתי שנוח לך. ועשיתי לך עוד הנחה..." ראיתי שהיה לו קשה לדבר. הוא אמר עוד כמה מילים ואז פלט: "אתה יודע מה, אני אעשה לכם עוד הנחה."

פלאזה הוטל

העובדת מחברת משאבי האנוש חילקה את המגשים של ארוחת הבוקר. עוד לפני שהספיקה להניח את המגש שלי, כבר אמרתי לה שהיא יכולה לקחת אותו. היא הסתכלה עליי במבט כעוס ופינתה את המגש. כמה דקות מאוחר יותר הלכתי למסדרון לחפש אותה, והיא בדיוק עברה שם עם העגלה. "תגידי, עצרתי אותה בשאלה, יש מצב לסכום וצלחות חד פעמיות? ואולי יש איזה שוקו או מעדן?"

היא הסתכלה עליי במבט הכועס שכבר הכרתי ואמרה: "תגידי, מה אתה חושב? שכאן זה מלון פלאזה או קינג דיורד?! זה מה שיש, ואתה צריך לאכול את זה!"

אפילו לא טרחתי להסביר מדוע אני מבקש את הדברים האלה, הייתי בטוח שאין לה סבלנות לשמוע את הבעיות שלי.

עברה עוד ארוחה שהגישו ולא אכלתי, ורק האחות במחלקה שמה לב שהמגש חוזר מלא. בצהריים, לפני שאסנת הגיעה, ניגשתי שוב אל העובדת שמחלקת את הארוחות. חשבתי שאולי היא שכחה מה ששאלתי אותה אתמול בארוחת הבוקר, וניסיתי דרך עדינה יותר: "תגידי, יש מנה אחרת חוץ מזה?"

"אתה לא שונה מכולם, אל תהיה מפונק," היא ענתה.

באותו היום אסנת הביאה לי אוכל, והאחות שאלה לפשר העניין. אסנת הסבירה שאני רגיש לריח של אוכל מתובל מדי, ומאכלים מסוימים גורמים לי לבחילות וגירוי בגרון. יום למחרת הגיעה אליי תזונאית מטעם המחלקה. בהתחלה לא הבנתי למה היא הגיעה, עד שהסבירה לי ששמעה שיש לי עניין עם האוכל - והיא רוצה לעזור לי להתחיל לאכול, על בסיס קבוע, מהאוכל של חדר האוכל.

שמחתי לראות שפתאום הפך המוכר מאיש קשוח לאיש רגיש ואכפתי.

יש מועדונים שהתקבלת אליהם בלי שביקשת ובלי כרטיס, יש פעמים שלא דרוש כרטיס מועדון כדי לקבל הנחה. אל תסתכלו בקנקן, אלא במה שבתוכו. כל אדם סוחב איתו משהו, אי אפשר לדעת מה עובר עליו - ולרוב אנחנו שופטים אחרים רק לפי מה שאנחנו רואים.

לא האמנתי שבמקום כל כך גדול, עם כמות כזאת של עבודה ומאות מחלימים לספק להם מזון, התייחסו אליי וכיבדו את הבקשות שלי, רק כדי שאצליח לאכול ושתהיה לי הרגשה טובה. כשאסנת התקשרה לשאול אם אני זקוק למשהו אמרתי: "את לא צריכה לבוא, יש לי נוף מלא לים, כבלים, עיתונים בבוקר, עוגה, שלוש ארוחות ביום ופעמון ליד המיטה - אם אני צריך משהו אני לוחץ, ומגיעים לשאול מה רצוני. אפילו קיבלתי צמיד צבעוני על היד, הכול כלול! נא לא להפריע, אני בחופשה."

היא התיישבה על יד המיטה שלי, הוציאה מחברת ועט ושאלה המון שאלות: מה אני יכול לאכול, מה חשוב לי שיהיה בארוחת הבוקר... הרגשתי שממש אכפת לה ממני, ורק הציפיות שלי נשארו נמוכות. עברתי בהרבה מקומות שלמרות הרצון לעזור לי לא יצא מזה דבר, וסתם התעייפתי. התזונאית לא ויתרה, ואפילו שאלה אותי לגבי הכלים שמהם ארצה לאכול. אמרתי לה שאשמח לאכול מכלים חד פעמיים. היא כתבה את כל הדברים, סגרה את המחברת ויצאה מהחדר.

למחרת בבוקר משהו מרעיד את המיטה שלי. אני מתעורר, פוקח את העיניים ורואה את העובדת שמחלקת את ארוחת הבוקר עם חיוך על פניה: "תתעורר, תתעורר, מלכת אנגליה! הנה האוכל שלך!" קראה בקול.

"שלי?!?" לא הבנתי, ושוב היא אומרת: "בוקר טוב למלכת אנגליה!"

הסתכלתי על המגש, ואני רואה שארוחת הבוקר היא בדיוק מה שביקשתי. חשבתי שאני עדיין חולם. רק אתמול דיברתי עם התזונאית, וכבר הבוקר הכינו לי את זה. הסתכלתי שוב, לא מאמין, וכל האוכל שלי מוגש בכלים חד פעמיים, ואפילו מצורף פתק שמפרט את הארוחה ולמי היא מיועדת. נהניתי ואכלתי בתיאבון, לאחר כמה ימים שלא יכולתי לאכול בכלל. גם ארוחת הצהריים הייתה בדיוק כפי שביקשתי.

בבוקר המחרת חיכיתי במיטה, לראות אם זה יימשך - או שנמאס להם, הדרישות שלי מכבידות עליהם וסתם היה לי מזל של מתחילים. והנה, העובדת שמחלקת את ארוחת הבוקר קרבה אל דלת החדר שלי, פותחת ואומרת: "פינוקי, בוקר טוב!" ומגישה לי את ארוחת הבוקר המיוחדת. חייכתי אליה חיוך רחב. הפעם היא לא התעצבנה, ואמרה: "שיהיה לך בתיאבון, מלכת אנגליה."

🤔 וסבתא, שהזיכרון שלה כבר לא מה שהיה פעם: "למה אתה רזה כל כך? מה קרה?" (שכחת שאני חולה בסרטן?) "אה, נכון! השם ישמור, הלוואי שתצא מזה!"

ואחרי חמש דקות: "מה קרה לך? למה אתה רזה כל כך?" (כבר אמרתי לך, סבתא, אני חולה) "אה, נכון. השם ישמור. מקודם היה פה עוד מישהו שחולה, אבל הוא במצב ממש גרוע, המסכן!"

אנשים שחנסיס אזור

- 🤔 "שמעתי שאפשר לצאת מזה! רק שתדע, לבן דוד שלי היה את זה, אבל הוא כבר לא איתנו."
- 🤔 "תודה לאל, זה סוג שמשאיר נכות, אבל קלה."
- 🤔 "איזה שלב אתה?" - תשובה - "אהה! אני מבין שלא עלית על זה בזמן, מקווה שתצליח, השם יעזור."
- 🤔 "אלוהים ישמור!"
- 🤔 "הבנתי מאשתך שאתה חזק נפשית, אבל שמעתי שמטיפול לטיפול זה נהיה יותר קשה."
- 🤔 "איפה הסרטן? אה! שם זה הכי קטלני!"
- 🤔 "מה אתה אומר?! לא להאמין! אתה יודע, הבוס שלי נפטר מזה לפני חודשיים."
- 🤔 "אתה כל כך צעיר!"
- 🤔 "אשתך מודעת למצבך?"
- 🤔 "תאמין לי, אחרי שאני רואה אותך - אני ישר קובע תור לבדיקות."
- 🤔 "התספורת שלך נוראית!" (שכחת שאני חולה? זאת קרחת.)
- "אה, נכון, השם ישמור."
- 🤔 "אתה יודע, דודה שלי תוך חודשיים וחצי הלכה, אבל אל תדאג, אתה נראה במצב יותר טוב!"
- 🤔 "שמעתי שחלית ועכשיו ברוך השם בסדר, אבל הבנתי שזה חוזר."

בואכם לשלום

השבת עוד מעט נכנסת, ואני נכנס למיטה ומתחפר עמוק מתחת לפוך. אינני חש בטוב. ככה זה אחרי הכימותרפיה, והפעם, בנוסף לכל, אני גם חולה. איזה מוזר זה להגיד שאני חולה, אני מחלים מסרטן - ואם יש לי שפעת אני חולה, אני לוגם מכוס התה שאסנת הכינה לי כשלתע קריאה חזקה מאוד נושאת את שמי. אסנת קוראת בשמי טוב, ואני מתאמץ לבלוע את התה ולומר לה, בקול הכי חזק שיוצא מפי: "כן, אני שומע!"

הקול שלה מגיע מבחוק, אני יוצא מהמיטה ורואה אותה עומדת ליד ארון החשמל. עברו כמה רגעים עד שנזכרתי שעכשיו שעות בין הערביים של יום שישי, וצריך לכוון את שעון השבת ולבדוק שהכל בבית ערוך ומוכן. תמיד הייתי האחראי לכל הדברים האלה, ועכשיו אסנת נאלצת לעשות הכול לבדה בבית, בלי שום עזרה מאף אחד, כל שבת. מעבר לעובדה שגם היא לא מרגישה טוב השבוע, היא מתמרנת באומץ ועושה הכול, למרות שקשה לה מאוד והיא ממש מותשת.

הלכתי אל ארון החשמל והסברתי לה איך מכוונים את שעון השבת. שאלתי אותה אם ההסבר היה ברור, היא הנהנה ואמרה שכן - ואני ידעתי שהיא מבינה כמו שאני הבנתי את ההסבר שלה על ההבדל בין לק ג'ל למילוי או בנייה. ידעתי שבשבת הבאה אמשיך לכוון בעצמי את השעון.

התחלתי לבדוק, כמו בוחן במשרד לרישוי רכב, כל מה שמוכרח להיות מוכן לפני כניסת השבת בבית: הפלטה דולקת, שעון השבת מכוון. המשכתי להסתכל, כמו עובר על רשימה מוכנה מראש,

מסמן וי במשבצת המתאימה: "חלות יש?" שאלתי את אסנת, "כי אני לא רואה על השולחן."

היא אמרה ששכחה לקנות, וראיתי את פניה שנעצבו מאוד. "לא נורא", אמרתי לה, "לא צריך לכעוס או להיות עצובים. זה הדבר האחרון שצריך להעציב אותנו עכשיו."

מבט חטוף בשעון מגלה לי שעוד כמה דקות נכנסת השבת, זמן להדליק את הנרות. לפתע נשמעות דפיקות בדלת. אני פותח את הדלת ורואה את חברי, שלומי, עומד בפתח בחיך רחב ובידו שקית: "שבת שלום לכם, מה שלומכם?" ומושיט לעברנו את השקית. "מה זה?" שאלתי.

"דליה שלחה לכם", שלומי עונה בחיך שלא משפתיו. "דליה?"

"דליה מהמכולת", שלומי עונה, "היא כל הזמן מתעניינת ודורשת בשלומך, ושלחה לכם חלות מיוחדות שהיא הכינה - שתברכו עליהן."

התחלתי לצחוק. אם הוא רק היה יודע מה היה כאן לפני כמה דקות, לא היה מאמין.

זה פשוט מדהים, לפעמים אנחנו מצפים מאנשים מסוימים לעזור לנו, וכזזה לא קורה אנחנו מתאכזבים, ואנשים שלא היינו מצפים שיעשו בשבילנו דבר - עושים למעננו דברים שלא היינו חושבים עליהם בכלל. צפו לבלתי צפוי.

זמן הקידוש הגיע, ואני, למרות הקושי, הגעתי לשולחן והתחלתי לשיר: "בואכם לשלום מלאכי השלום..." התרגשתי כל כך, וחשבת על החלות שדליה שלחה לנו. איך היא חשבה עלינו? עצם המחשבה שלמישהו אכפת, בדברים הקטנים, מרוממת את הנפש וגורמת

לגוף להתחזק. אלה הם האנשים עם לב זהב, שלא מצפים מהם דבר. אלה שעושים למעננו מבלי שנבקש, פשוט עושים - בלי לדבר הרבה.

המשכתי למזמור "אשת חיל", ופתאום דמעות זלגו מעיניי. דמעות של הקלה, צחוק וכאב. לא הצלחתי להפסיק אותן. הסתכלתי על אסנת שגם היא החלה לבכות. היא הבינה על מה אני חושב. על כל מה שאנחנו עוברים, על כמה שהיא חזקה עכשיו בשבילנו, על המזמור הזה, שכמו נכתב בשבילה - ועל איך, למרות המצב, אנחנו לא מוותרים, לא מתייאשים וממשיכים בחיים. מילות השיר קיבלו משמעות אדירה, מרגשת ומחזקת.

יש קשיים שאיננו יכולים לעבור לבדנו. אנחנו מוכרחים לתת לאנשים לעזור, בלי להתבייש, זה עושה רק טוב לכולם.

תופעות לוואי

לאחר תהפוכות רבות, שינויים בגוף וכל מיני תופעות לוואי שחוויתי בשנת המחלה, גיליתי משהו על עצמי שלא הייתי מאמין לעולם שיקרה. הערב בישרתי זאת גם לאשתי. היא לא הייתה בהלם מוחלט ממה שסיפרתי, בזמן האחרון היא ראתה הרבה סימנים לכך, אבל לא היה לה נעים לשאול. "חשבתי שבסוף הלב יכריע," היא אמרה.

בלב קצת עצוב ובהמון געגוע, הגיע הזמן לספר לכולם ולהשתחרר מהאבן שמעיקה עליי. אני מקווה שאימא ואבא יבינו. אני מוכרח לומר את זה, בקול רם וברור, ואני מקווה שלאחר שאתודה תבוא הקלה לנפשי:

אני, נריה, נצר למשפחה טוניסאית מג'רבה, הנכד של מי שהיה השוחט והיועץ של המלך,

אני... אני... אני אוהב קוסקוס בשקית.

כן, כן, כזה ששופכים לקערה ומוסיפים מים. לפעמים מופיעות תופעות לוואי שאינן מתועדות בשום מקום, ואף חוקר או רופא לא צפה אותן.

תופעות שאדם תמיד חושב ש'לי זה לא יקרה', וכשזה קורה - הוא מוכרח להבין שזה לא סוף העולם.

אז אתה אוהב קוסקוס משקית. לא נורא, לאט לאט יקבלו את זה, אין ממה להתבייש.

לעולם אל תגיד - "לעולם זה לא יהיה לי טעים".

דברים שנתנו לי כוח נוסע

- אימא אחת בשמיים ואבא אחד בארץ.
- אישה, תפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה. אישה חזקה אחת שגרמה לי להבין, לחוש ולהרגיש שאני לא לבד, שאנחנו נעבור את זה ביחד.
- ילדות מתוקות.
- אנשים מיוחדים, ובראשם "חבורת התהילים", שכל יום קראו ביחד ספר שלם, לרפואתי.
- נילי, האחות המדהימה מהמרכז הרפואי "ברזילי", שליוותה ועודדה אותי כל הזמן.
- צוות רפואי ומנהל מחלקה מרגיע, מקשיב, מעודד ולא מייאש.
- הספר "בגן האמונה", של הרב שלום ארוש.
- שנים של כיסוח דשא עם אוזניות נגד רעש, ככה למדתי להקשיב למחשבות שלי ולדעת לחיות איתן בשלום.
- ההבנה שצריך ליהנות מההחלמה.
- ביסלי בטעם פלאפל.

לפני הטיפולים החלטתי שביד הזאת תמיד יחברו לי את החומרים המיוחדים, כי ביד השנייה אני מניח תפילין. המיילדת נראתה ונשמעה כמו האחיות שהיו מכינות את היד שלי לפני הטיפולים, ומבקשות שאושיט יד וארים את השרוול. המיילדת באה לענווד לי את הצמיד אך היד רעדה, הייתה לי הרגשה של דוזה וו, אך מיד חזרתי לעצמי. הסתכלתי על הצמיד שהזכיר לי נשכחות, כאבים, עצבות ופחדים, מכל התקופה שהייתי חולה, את הזמן שהוא היה עליי בין הבדיקות, הטיפולים והאשפוזים. רציתי להוריד אותו, לקרוע אותו מהיד, אבל עכשיו הצמיד הזה הוא סימן לחיים, לאושר, לאור שהעולם מביא איתו. אני לא רוצה להוריד אותו לעולם מהיד, עכשיו קיבלתי את הנוגדן שהייתי זקוק לו. סיגל נכנסה לחדר במהירות, הרימה את הפרגוד ואמרה: "לאה, הנה הקערה שביקשת בשביל הלידה, סליחה, פשוט התעכבתי בחדר שמונה."

כולנו צחקנו, זאת הייתה אחת הלידות המהירות.
ה' ממית ומחיה.

נחש ממית או מחיה?

כשאדם מוכש על ידי נחש, אסור לנסות לשאוב את הארס, לשים עליו קרח ועוד כל מיני פתרונות משונים. צריך ללכת לבית החולים ולקבל את הנוגדן שמיוצר מאותו רעל שיכול להרוג, רעל שנמצא עכשיו בדמו ובזיכרונו - כשראה את הנחש מכיש אותו.

העולם עדיין רדום, בעוד כמה דקות הקב"ה ירים את השאלטר על העולם מחדש. לפתע נשמעה צעקה מחדר ארבע: "סיגל, תביאי קערה, מתחילה כאן לידה! יכול להיות שזאת הלידה הכי מהירה שהייתי בה!" היא הכינה את המיטה ואותנו, והתחילה לשיר בקול רם: "שמע, ישראל! ה' אלוקינו", ואמרה בקול רך ואימהי: "תני את כולך, זה הזמן שלך. עכשיו, דחפי!"

לפתע האור עלה מן המזרחה, וקולו נעים ומיוחד כשירת מלאכים, והשמש החלה בזריחתה. כשחווים את הנס המיוחד הזה מרגישים שזה הדלק המניע של העולם, ומבינים שבזכות ניסים כאלה, שמתרחשים, ברובם, לפנות בוקר, הקב"ה מחליט שוב להאיר את העולם - בגלל שהוא רואה את התינוקות הטהורים והזכים מפציעים אל העולם, ונותנים לו זכות קיום.

המיילדת הייתה לבד בחדר איתנו, הניחה את הנס על גופה של אשתי, וכולנו התרגשנו ובכינו. לאחר כמה שניות המיילדת חתכה את חבל הטבור, לקחה את התינוקת אל השידה המיוחדת, עטפה אותה וביקשה ממני לשמור עליה. היא הוציאה צמיד, ענדה לתינוקת על היד ושאלה אותי: "על איזו יד אתה לא מניח תפילין?" הושטתי לה את יד ימין בלי לחשוב, זאת היד שקיבלה כימותרפיה.